Het meegeven van een website in de huisartsenpraktijk: een manier om de patiënt beter te informeren.

Haio: COOMAN Dorien , U.G.
Promotor: DEVEUGELE Myriam
Praktijkopleider: DE SMET Pascal , VAN DEN ABBEELE Stefan

Context: Slechts een kleine hoeveelheid van de informatie verkregen op consultatie wordt correct herinnerd door de patiënt. Dit is nochtans een belangrijk deel van de consultatie. Uit onderzoek van 2009 blijkt dat 80% van de internetgebruikers gezondheidsinformatie opzocht in het afgelopen jaar. Studies over het meegeven van websites om de patiënt beter te informeren, werden niet gevonden.

Onderzoeksvraag: Zorgt het meegeven van een informatieve website voor een meerwaarde van het consult bij de huisarts? Is dit implementeerbaar voor de huisarts?

Methode: Voor het literatuuronderzoek werden artikels opgezocht via PubMed, wat 144 bruikbare resultaten opleverde. Van 98 artikels werd de volledige tekst teruggevonden. Het merendeel van de artikels is ouder dan 5 jaar en bevindt zich doorgaans in een ziekenhuissetting. Als eerste fase van het onderzoek werd door de 3 artsen in de groepspraktijk voor 105 patiënten (35 patiënten elk) een vragenlijst ingevuld over de manier waarop informatie werd gegeven. Het doel hierbij was om na te gaan of er tijdens de consultvoering al gebruik gemaakt werd van websites. In de tweede fase werd er gedurende 1 week aan elke patiënt die zich op de consultatie aandiende, een website meegegeven. Er werd ook opnieuw een vragenlijst door de 3 artsen ingevuld, over het ziektebeeld en het meegeven van de website. Aan de patiënt werd gevraagd of deze achteraf telefonisch mocht gecontacteerd worden. Bij dit telefoongesprek werd bevraagd of hij/zij de website bezocht had, waarom niet of wat de opmerkingen waren. Op het einde van het onderzoek vond er met de deelnemende artsen ook een nabespreking plaats.

Resultaten: Fase 1: De overgrote meerderheid van de patiënten ontving zijn informatie mondeling. Bij de drie verschillende artsen ging dit om 30 van de 35 patiënten, 30 van de 35 patiënten en 24 van de 35 patiënten. Twee artsen gaven elk aan 1 patiënt een website mee. Fase 2: Het geschatte aantal patiënten dat geïncludeerd zou worden, was 250, terwijl dit in werkelijkheid 67 patiënten bedroeg. Aan 27 van de 67 patiënten werd een website meegegeven. De redenen om geen website mee te geven, waren: 'onzekere diagnose', 'geen interesse van de patiënt', 'de patiënt is digibeet', 'niet relevant', 'niet nodig', 'mondelinge uitleg', 'afbeelding gebruikt', 'geen tijd', 'geen geschikte website gevonden' en 'alle informatie reeds door de specialist'. Telefoonbevraging: 15 van de 67 patiënten werden bereikt voor een verdere bevraging. 9 van de 15 patiënten hadden de meegegeven website bezocht na de consultatie. 8 patiënten vonden het meekrijgen van een website een meerwaarde voor het consult en 10 patiënten zouden in de toekomst graag opnieuw een website meekrijgen. Nabespreking: Er was vaak niet genoeg tijd om tijdens de consultatie nog een website te overlopen en mee te geven. Bij het niet meegeven van een website, werd niet altijd een formulier ingevuld, wat het kleine aantal patiënten deels verklaart. Voor beide artsen zou het nuttig zijn om links naar informatieve websites weer te geven op de website van de praktijk.

Conclusie: Het meegeven van een informatieve website is moeilijk door te voeren bij elke consultatie bij de huisarts. De website bewijst vooral zijn nut bij nieuwe diagnoses, patiënten die actief vragen naar extra informatie, het meegeven van veel informatie en praktische zaken bij banale ziektebeelden, zoals de griep. Het grootste nadeel verbonden aan het overlopen en het meegeven van de website, is de extra tijd die dit in beslag neemt. Er is zeker verder onderzoek

nodig naar het internetgebruik door patiënten. Ook het opstellen van richtlijnen over hoe om te gaan met de patiënt die informatie aanbrengt vanop internet en deze patiënt betrouwbare informatie te leren opzoeken, is aan de orde.